

[Petra Petersen.]

der skal skaffes sengetøj eller senge, og alt dette klarer man ikke med en øjeblikkelig engangshjælp.

Bestemmelserne, der går ud på i nogle tilfælde at lade forældremyndigheden forblive hos forældrene, betragter jeg som et stort fremskridt. Jeg ville også gerne her kunne følge det ærede medlem fru Edel Saunte, men der er jo det ved det, at skal forældre bevare forældremyndigheden, må de også have retten til at kalde barnet tilbage. Ja, det ærede medlem fru Edel Saunte ryster på hovedet, men det finder jeg nu, og selv om det er rigtigt, når man ikke i dag kan lade et barn fjerne og så tage det hjem otte dage efter, må denne forældremyndighed vel alligevel i nogen grad gå ud på, at forældrene skal have ret til at tage børnene tilbage, hvis de ønsker det. Vi skal jo ikke fremme anbringelser, men de kan altså være nødvendige, og i så tilfælde skulle det nødtødt strande på spørgsmålet om forældremyndigheden.

Jeg vil gerne i forbindelse med den frivillige fjernelse henlede ministerens opmærksomhed på de vanskeligheder, der kan opstå, når forældrene skal til at udrede bidrag til børn over den skolepligtige alder. Når de unge 14-15-årige inden for arbejderklassen forlader skolen, får de arbejde. De begynder at tjene penge, er faktisk med til at underholde sig selv og også med til at skaffe midler til den fælles husholdning. Hvis man fjerner et sådant barn — det være sig en dreng eller en pige — skal forældrene pludselig til at udrede kontante beløb, og jeg har været ude for, at forældrene i nogle tilfælde har sagt: nå ja ja, hvis det er meningen, at vi skal sådan til at bøsse, må vi hellere beholde barnet hjemme. Jeg ville ønske, ministeren kunne finde en udvej, sådan at forældre ikke skulle betale til børn over 15 år, heller ikke selv om de kun var fjernet midlertidigt. Jeg tror, det ville lette arbejdet for børneværnene.

Ministeren har ikke fulgt administrationsudvalget med hensyn til forældrenes eller

værgens ret til at indanke landsnævnets afgørelser for domstolene, idet ministeren har foreslået oprettelse af en ungdoms- og børnedomstol. Det har i de 3 år, der er gået, siden folketinget gennemførte grundlovens bestemmelse om kontrol med administrativ frihedsberøvelse, været diskuteret mange gange, hvorvidt det at fjerne et barn er frihedsberøvelse. Jeg hører altså til dem, der mener, at det er frihedsberøvelse, og jeg er i og for sig glad for, at ministeren i det mindste har foreslået denne domstol oprettet og ikke fulgt den del af administrationsudvalget, som slet ikke ville have ankerne for en domstol. Men den højtærede socialminister har ikke rigtig motiveret, hvorfor han er kommet til det resultat, at de ordinære domstole ikke kan bruges. Dette resultat forbavser mig, da ordningen, så vidt jeg kan se, har virket udmærket. Det samme siger den højtærede justitsminister i bemærkningerne til det lovforslag om ændringer i retsplejeloven vedrørende administrativ frihedsberøvelse, som vi skal behandle om et øjeblik: at i de 3 år, ordningen har eksisteret, har den i det store og hele virket tilfredsstillende, og jeg kan kun opfatte det således, at dette også gælder forsorgsloven.

Jeg er nu af den mening, at man også fremover skal benytte de ordinære domstole, men jeg er enig i, at man skal have sagkundskaben med, og jeg mener, at denne skal anbringes i landsnævnet. Af landsnævnets 5 medlemmer skal folketinget udpege de 2, men der står ikke noget om, hvilke kvalifikationer disse to medlemmer skal have, og folketinget kunne så udmærket udpege en psykiater og en pædagog. Jeg vil tro, det ville være meget værdifuldt.

Det er således, at de forældre, der står over for børneværnet — og som naturligt her føler sig som de små; det er jo dem, deres hjem eller deres barn, der har spillet fallit, dem, der ikke har kunnet klare barnet — ofte nærer mistro til børneværnet. Kort og godt: vi er ikke populære. En dame, som engang henvendte sig til mig, og som ikke vidste, at jeg var medlem af børneværnet,